

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1595/2024
03.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Александар Гогих, адвокат из ..., против тужене Општа болница Сремска Митровица, чији је пуномоћник Биљана Коцан, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 371/24 од 06.03.2024. године, у седници већа одржаној 03.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 371/24 од 06.03.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 371/24 од 06.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П 148/22 од 13.12.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да исплати тужилци, на име накнаде материјалне штете, износ од 45.790,00 динара са законском затезном каматом од 05.04.2022. године до исплате, као да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 74.964,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 371/24 од 06.03.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Сремској Митровици П1 148/22 од 13.12.2023. године,

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију као посебну због погрешне примене материјалног права, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23- други закон), ревизија је изузетно дозвољена због

погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

На основу овлашћења из члана 404. став 2. ЗПП Врховни суд је оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге нижестепених судова за одлуку о усвајању тужбеног захтева. Тужила је захтевала накнаду материјалне штете која јој је причињена незаконитим и неправилним радом синдикалне организације тужене. Судови су оценили да је тужена одговорна и самим тим у обавези да тужили накнади насталу материјалну штету, имајући у виду да није вршен пренос наменских средстава са рачуна синдикалне организације на рачун фирме „Феномена 021“ која је у просторијама синдикалне организације код тужене продавала робу, услед чега је тужила по други пут платила цену робе означеној фирми, иако је претходно обрачунска служба тужене износи доспелих рата задржавала и обустављала од плате тужиле а по одређеној динамици. Сходно наведеном, спорно правно питање није од општег интереса, јер је везано за конкретну чињенично подлогу и решење спорног односа странака, па околност што је тужена корисник буџетских средстава није од утиција да би се прихватило одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Образложење побијаних пресуда за одлуку о усвајању тужбеног захтева тужиле у складу је са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у вези са одредбом члана 172. ст. 1 у вези са чл. 186. и 189. став 1. Закона о облигационим односима. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова у том смислу одговарају и усклађени су са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и ревизијског суда, у примени наведених правних института, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. Из тих разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. а у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору ради накнаде штете поднета је дана 28.04.2022. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 45.790,00 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази меродавни ревизијски лимит, то ревизија тужене није дозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић